

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

3. Prodigium fortitudinis animi, quæ capiti ipsius imposuit Coronam Martyrii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Amos I, II.

gant accessum ad altare, non antecedenter cum suo fratre reconciliatis; istud inquam peccatum, quod inimicitias fovet finales, quæ non nisi cum vita exspirant, est omni veniâ & miseratione indignum. Audite ex ipso Prophetæ oraculo Dei verba: *Eoquod violaverit misericordiam, & tenuerit ultra furorem suum, & indignationem suam servaverit usque in finem.* Hic utique ad ulteriùs expatiandum campus occurrit, occasio, diutiùs materiæ adeò proficux immorandi, se ingerit; sed avocat etsi invitum prodigium tertium, quod admirationi nostræ objicit fortitudinem animi, quam Sanctus Stephanus in Martyrii sui agone palam demonstravit.

III.
Punctum.
Psal, 18. 6.

Act. 7. 55.

Curramus, hortatur nos Card. Petrus Damiani, ad *spectaculum, ad quod currit, qui exultat ut gigas ad currendam viam suam.* Vix absolverat D. Stephanus admirabilem suum discursum, quem adjecta hac protestatione obfirmârat, quòd Deus sua dicta miraculo roborâsset, sibi ostendendo *cælos apertos, & filium hominis stantem à dextris virtutis Dei.* Confestim universa populi multitudo fremens, furiosa in Sanctum Diaconum insurgit, ignominiosè eum Synagogâ eicit, urbe dein exclusum, ad vallem Josaphat, quæ intra Jerosolymam & montem Oliveti sita, raptat. Nolebant illi gladium, ignem, qui in instanti Martyrii cursu consummarent, adhibere; rabies lenta supplicia à lapidibus petere suggestit, his nimirum cum sic obruendo, ut ipse videret, se in diuturnitate suæ pœnæ mori, vivum sepeliri.

An non videtis, inquit S. Bernardus, hunc silicum grandinem cum furore è manibus tortorum excussum, cum violentia in innocens Martyris corpus emissum, ipsum verò flexis humi genibus, sublatis in cœlum oculis,
mani-

manibusque eundem excipientem : *Volat saxorum imber è fortissimis invidorum manibus ?* Caput venerandum illius variis in partibus cruentatum, copioso manabat sanguine ; purpura pretiosi istius sanguinis, notat Eusebius, se permiscens cum candore liliorum, in Virginea ipsius facie confitorum, venustatis suæ splendorem magis illustrabat : *In ipso juventutis flore decorem ætatis suæ sanguine purpuravit.* Mox scapulæ frequentatis tot ictibus frangi, brachiorum nodi dissolvi, nervi membrorum concidi, tota deniq; sacri corporis moles cadere victima, sub acervo lapidum sepeliri cœperunt, cùm anima semper erecta manens, fortissimè cum Deo conglutinata, jure illum sibi ab Ecclesia postmodum appropriatum versum usurpare potuit : *Adhæsit anima mea post te, quia caro mea lapidata est pro te Deus meus.*

Nolo amplius immorari exprimendis aliis Martyrii ejus circumstantiis ; malo vobis enucleatiùs demonstrare miraculosam Martyris fortitudinem, quam primus omnium moriendo pro Christi nomine manifestat.

Hebræi olim omnes stupebant Aminadabi securitatem, quâ primus post Moysen fundum maris rubri tentate, & calcare ausus, aliis respicientibus interim ad maris litus, oculis admiratione defixis, aquas in aëre ad modum muri crySTALLINI suspensas. Nunquid major causa hîc, quæ admirationem nostram provocet, intercedit, heroica videlicet animositas Proto-Martyris, qui æquè primus post Christum vadum maris rubri, seu Martyrium est ingressus ? Jure exornamus præconiis fidelitatem egregii illius armigeri principis Jonathæ, qui suum Ducem cacumina perrarum, & loca, quæ videbantur inaccessa, penetrare conspicatus, mox eum insequi constituit etiam solus

I. Reg. 14.

contra

contra numerosam hostium phalangem conficturus, eamque in fugam compulsurus, qui comes individuus millena moriendi pericula cum suo domino adire, non detrectavit.

Nonne hoc ipsum cum majori fortitudine animi præstitit gloriosus noster heros? Christus Dominus tempore suæ passionis se in mediam hostium turmam coniecit, sed repente ab iis, qui ipsum eòsque sequebantur, derelictus fuit discipulis. S. Petrus, præ reliquis alioquin magnanimus, animo totus concidit, & contremuit. S. Stephanus primus fuit, qui caput summis periculis vitæ objiceret, præsentis mortis discrimini vitam exponeret, ut Christo Jesu se conjungeret. Quàmvis ille non esset nisi Diaconus, nihilominus, judicio D. Augustini, ipsos etiam Apostolos glorioso mortis suæ triumpho antecelluit: *Stephanus Diaconus Apostolos ipsos triumpho morte præcessit.* Scio quidem, subjungit idem Doctor, quod juxta consecrationis suæ ordinem fuerit discipulus, magistrum tamen egit in cursu Martyrii: *Discipulus gradu, magister cepit esse Martyrio.*

Si deinceps subsecuti Ignatii, qui ultronei immanium bestiarum in semet concitârunt furorem; si mortem aliqui cum ardenti cordis desiderio quæsierunt, quæsitam invenère, inventam cum gaudio sustinuerunt; Si Laurentii super igneam cratem, sicut ad opiparam mensam, judicii illuserunt, & tamdiu insultârunt, quòdusque carnes cum ossibus consumerentur in cineres: si Clementes & Agathangeli omnibus suis carnifices exhauferunt viribus, in tormentis ulterius inferendis, ac florentissimas mundi urbes elegerunt in theatra, quæ servirent ad spectandos, &

stupen-

stupendos suos agones ; Si Agnetes, Catharinae, Cæciliae eò demum tyrannos adegerunt, ut se ab imbelli hoc sexu devictos faterentur etiam inviti ; id tamen non didicerunt, nisi postquam frequentârunt S. Stephani Magistri sui scholam, ubi audierunt doctrinam, & imbiberunt artem moriendi pro Christo : *Magister capit esse Martyria.*

Facilius jam longè accidit ridere mortem, eique insultare postquam plures, quam undecim milliones Christianorum ipsam duxerunt in triumphum, pueri, puellæ septennnes devicerunt. Sed mortem aggredi tunc, dum apparebat invincibilis, quando paulò ante Virtus Altissimi nostræ debilitatem carnis induta, videbatur tremere, pallere & fremere in illius occursum, quando Apostoli cernebantur capessere fugam ad ejusdem adventum : opus erat fortitudine miraculosa, animo, quo præditus fuit S. Stephanus, prodigioso.

Facile iterum est, se ad pugnam conferre, jam captam, vel cum prope finem inclinat, insistere viæ per præviam victorum turmam jam stratam, sed singularis eminent animi generositas in capitaneo, qui ante prima signa se collocat, sibi, suisque sequacibus mucrone sui gladii viam aperire, eamque proprii sanguinis effusione consignare debet. Hæc gloria adscribenda est D. Stephano, qui videns cælos apertos, & Jesum stantem in cœlesti apertura, primus se conjicit in medium tormentorum & mortis horrores, semper progrediendo, nobis, ut præeuntem sequamur, inclamans, viam esse apertam. Cælum nostri juris esse, dummodo velimus : *Video cælos apertos. Hic Act. 7. 55.*
triumphantis clamor, ejusque generosa exempla animâ-
Fff runt

runt omnes nostros Martyres. Post diem mortis ipsius, uti recenset S. Dorotheus, alius mox item diaconus, Nicanor nomine, cum duobus millibus fidelium, Stephani premens vestigia, constanter Martyrium subiit. Decet igitur, uti S. Augustinus id etiam exigit, ut omnes isti tot militum milliones, qui proprii sanguinis dispendio bella Christi Jesu decertarunt, imponant coronas capiti, palmas suas victrices inserant manibus gloriosi nostri Proto-Martyris, à cujus heroico exemplo sumplerunt, generosè mortem oppetendi, stimulum: *Quicumque postea sanguinem pro Christi confessione fuderunt, imposuerunt coronam illam capiti suo.*

Num non par est, ut occasionem apprehendamus, ad æmulandas pugnas, & ad victorias similes Sancti Stephani accendamus, ut animos pariter nostros obfirmemus strenuè contra continuas, quas sustinemus, persecutiones? Negari quidem non debet, quòd Dextera Domini, brachium Excelsi contriverit potentiam tyrannorum, & Religio Catholica profundâ quiete pacis modò fruatur; nihilominus hæc fidei Christianæ malacia suos æquè habet Martyres, ac persecutiones occultas sustinet: *Habet & pax nostra Martyres suos*, observat S. Augustinus; ubi Deo offerre possumus vitam mortificatam per vigorosam resistentiam, contra passiones nostras exercitam, ac in eorum venire censum, qui cum D. Paulo gemunt: *Propter te Rom, 8. 36. mortificamur tota die, æstimati sumus sicut oves occisionis.* Reverà amputare desideria carnis, suppressere exorbitantes illius motus, vitium radicibus in se extirpare, mortificare suos sensus, nil agere contrarium Divinis legibus, obedire ejus mandatis, reluctante etiam naturâ corruptâ, patien-

patienter perferre contemptus, repullas, injurias mundi, assiduo se opponentis doctrinæ Evangelii; hæc talia sunt, quæ Martyrio æquivalent, quod, unâ duntaxat vice, brevi spatio sustinendo mortem, consummatur.

Ista persecutio, judicio gentium Doctoris, omnibus univèrsim Christianis est necessariò subeunda: *Omnes, qui piè volunt vivere in Christo Jesu, persecutionem patientur.* 2. Tim. 3. 12. *Dixit omnes, & tu volebas latere?* animadvertit D. Augustinus; & illa, & semper fuit generalis ac universalis, *sicut totius est temporis piè vivere*, S. Leo subjungit, *ita totius temporis persecutionem sustinere.* Universaliter grassatur, per omnia loca, quia dæmones undique nobis insidias struunt, ubique mundus sua retia tendit, nullibi non caros nos infestat. Ecclesia non minùs Christiana ex omni parte impugnatur, *secta, cui ubique contradicitur.* Talis A. 28. 22. persecutio eò periculosior videtur, quò est occultior. Tyrannorum vices suppleant nostri amici & consanguinei: *Inimici hominis domestici ejus.* Mich 7. 6.

O Deus, quantas imbecillitates & probrosas defectiones in præsentì objecto accidisse novimus! Testantur Ecclesiastici annales, quòd mirum videretur in primis Ecclesiæ sæculis, si perdurante cruentâ persecutionum tempestate, septem vel octo Christiani violentiâ tormentorum superati à fide in urbe aliqua defecissent, sed, quod sanguineis expiandum lachrymis, in clancularia hac moderna persecutione plerique, ferè omnes abrenuntiant Evangelio, & paucissimi jam inveniuntur, qui vitiis, & tentationibus mundi resistent. Olim infausti Apostatæ isti rubore cooperti ob lapsum suum infamem se conferebant ad Ecclesiæ valvas, ubi in humum abjecti, innatantes

quodammodo profufis à fe lachrymis, lamentabili voce clamando, ingemifcebant; calcate, calcate pedibus falem infatuatum, qui virtutem fuam amifit, pulfate, percutite tam imbelles & inanes fungos, homines excordes, puffillanimes. Unus unicum duntaxat oftendit oculum, qui alterum ob fidem fibi erui, eft perpeffus; alius unam folummodo prætulit manum, fociâ detruncatâ: hic fe decem annis in tenebricofo ergaftulo ferè computruiffe, alter fe ignis & equulei intensiffimam torquendi vim expertum, priusquam vel unicum granum incenfi succenderet coram idolis, afferbat.

Ad obtinendam, quam ab Ecclefia petebant, veniam, refert S. Cyprianus tract. *de Lapsis*. Discooperiebant corpus fuum undique dilaceratum, recenti adhuc cruore stillans; & lachrymarum loco comprimabant manibus oram fuorum vulnerum, ut inde denudò fanguinem prolicerent: pro una admiffa noxa millenos allegabant fortitudinis & constantiæ actus; *Deprecabantur illi non lachrymarum commiferatione, fed vulnerum, nec fola lamentabili voce, fed laceratione corporis: manabat pro fletibus fanguis, & pro lachrymis cruor femiustulatis visceribus defluebat.* Ita Cypriani ftylus antiquorum nobis exprimit pœnitentiam,

S. Cyprian.
Tract. de Lapsis,

Heu! imbellis animi funt Chriftiani moderni, qui occultæ huic tam facilè dant manus victas perfcutioni, & efficiuntur Apoftatæ per malignos fuos mores; poffuntne fimilem refiftendi conatum excufationi fuæ

ni suæ obtendere? num æqualem pro suis apostasiis
subeunt, & agunt pœnitentiam? quâ tamen æquè in-
digent.

Desumamus hinc occasionem nos humiliandi, &
elevatis in cœlum oculis, cum D. Stephano intueamur
Christum Jesum stantem erectum, qui nos ad pugnam
animat, ad pugnandum subsidium pollicetur. **Con-**
sideremus apertum cœlestem paradisum, ut
in eum nos recipiat, simulque tri-
buat vitam æternam,
Amen.

